

продава щампи, кадрѣ съ царе, муарабета, гори, планини, дивячѣ и други книги. Всичко бѣше наредилъ на назаря. Цѣло село се изреди да гледа. Тамъ на едно мѣсто видѣхъ изписана една макина. Отгорѣ ѝ въ една дупка хвърлятъ старци и бабички, сухи, гърбави, съ патерици и на пладня разкривени, единъ човѣкъ върти и отдолѣ излизатъ момци и моми — млади, хубави, напръмѣнени, прѣщфръкнати и до уши засмѣни!... Всички се трупаха да гледатъ тая макина и много се чудиха и смѣха. И досега туй разпираятъ въ село... Отъ тия кадрѣ най-много се продадоха. И въ селското кафене има отъ тѣхъ. Човѣкътъ казваше, че ужъ било истина туй за макината. Кой знае, санкимъ, дали го има нѣгдѣ по свѣта!... Пакъ не е и чудно! Може единъ день и туй да стане!... Малко ли дивни работи извидѣхме и сега тукъ видѣхъ?!...

— Лъготѣлъ ви е, шарлатанинътъ недни, по-скжпо и по-бързо да разпродаде картинитѣ! избухна Бойковски.

— Тѣй зеръ!... И азъ тѣй мисля и бая врѣме се прѣспирахъ съ него, ама той като рекълъ: „Истина е това! истина е това! въ Америка го има!“... Насмалко и менъ щѣше да кандърдиса, май съ дяволъ!... Та какъ може това нѣщо да бѣде, бе джанжмъ! Пакъ е и грѣхота!... Ами пъкъ, бива ли да пишатъ за таква работи, дѣто ги нѣма? Той носѣше и панѳрма: едно нѣщо като санджкъ, въ него, прѣзъ една дупка съ голѣмо стѣкло се виждатъ — живи, сѣкашъ, ей-тѣй прѣдъ тебе — всѣкакви хора, войници, боюве, па — и разни касаби, гори, планини... Видѣхъ и Стамбулъ съ многото джамии и пампори. Ама сжщиятъ, голѣма касаба и той, брей!!... Ужъ санджчето малко, а като погледнешъ въ него, сѣкашъ, че се разтвори хеее много надалечъ. Човѣкътъ върти и все цови хора и касаби се показватъ. Много любопитни работи имаше, ама най-чудното ми се видѣ руското муарабе, дѣто се мина. Шишчанскиятъ балканъ, хеле пъкъ Плѣвенътъ?!... Казвамъ ти я: сѣкашъ че си тамъ, близу при него... Москофци, българи, власи, турци, черкези, — хора, коне, живи, умрѣли, ей-тѣй, карма карашжкъ станало. Много свѣтъ се събрало тамъ, много и загинало... Страшно нѣщо това